

עפ"ת 38840/11/21 - לימור דוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 38840-11-21 דוד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90516154326

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
לימור דוד	מעוררת
	נגד
מדינת ישראל	משיבה
	המעוררת באמצעות עו"ד דוד גולן
	המשיבה באמצעות עו"ד נופר פשרל

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופט מ' כהן) מיום 18.10.21 בהמ"ש 4285-07-21, לפיה נדחתה בקשתה של המעוררת מיום 15.7.21 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה ביום 10.2.20 במהירות העולה על המותר, לגביה נשלחה הודעת תשלום קנס לכתובתה של המעוררת.

המעוררת טענה בבקשתה כי לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס; ביום 30.11.20 הגישה בקשה למשטרת ישראל להסב את הדוח על שמו של מר גלעד סולמי, בעלה לשעבר, שנהג ברכב לטענתה, ואולם הבקשה סורבה כעולה מתשובת משטרת ישראל מיום 2.12.20. לבקשה צורפו תצהירים של המעוררת ושל מר סולמי.

בהחלטת בית המשפט צוין כי הוצג אישור מסירה לפיו הודעת תשלום הקנס שנשלחה בדואר רשום חזרה בציון "לא נדרש", ודי בכך כדי לבסס חזקת מסירה, המעבירה את הנטל למעוררת להראות כי לא קיבלה את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בה. עוד צוין כי גם אם לא קיבלה המעוררת את הודעת תשלום הקנס, הרי שעולה מבקשתה כי ידעה על קיום העבירה ביום 30.11.20 נוכח מועד פנייתה למשטרת ישראל להסבת הדוח, והבקשה לבית המשפט הוגשה באיחור רב של 8 חודשים לאחר מכן. ולבסוף צוין, כי הטענה כי אדם אחר נהג ברכב אינה מהווה חשש לעיוות דין על פי הפסיקה ומשכך, אין עילה להארכת מועד להישפט.

בהודעת הערעור נטען כי בית המשפט קמא דחה את בקשת המערער מ"נימוקים של פרוצדורה" במקום להורות על הסבת שמו של מר סולמי, שאף התייצב בדיון שנערך בפניו, ובכך למנוע עיוות דין חמור. עוד צוין כי במקרה אחר בו יוחסה למעוררת עבירה שבוצעה על ידי סולמי, אושרה ההסבה.

ב"כ המשיבה מבקשת לדחות הערעור ולהותיר החלטת בית משפט קמא על כנה.

עמוד 1

אין אני מוצא כל פגם בהחלטת בית משפט קמא.

על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1944 רואים את הודעת תשלום הקנס כאילו הומצאה כדין, גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, **"זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן"**. משלוח הודעת תשלום הקנס בדואר רשום בצרוף אישור המסירה, מעלה חזקת מסירה, והמערערת לא סיפקה כל הסבר לגבי המניעה לקבל את הודעת הקנס. כפי שצוין על ידי בית משפט קמא, גם משעה שידעה המערערת לשיטתה, על קיומו של הדוח, ביום 30.11.20, לא פנתה לבית המשפט אלא מספר חדשים לאחר שהבקשה להסבה נדחתה על ידי משטרת ישראל, ואף זאת ללא מתן הנמקה שניתן להתחשב בה (ראו בעניין זה- רע"פ 7018/14 **מיכאל טיטלבאום נ' מדינת ישראל**, 30.10.2014).

באשר לטענת ב"כ המערער לעניין הסרת ה"מכשלה" הפרוצדורלית, הרי שכבר נפסק לא אחת, כי לא ניתן לפתוח פתח להגשת בקשות הסבה במנותק מלוח הזמנים המותווה בסעיף 229 (א) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, וכי בקשה מעין זו המוגשת תוך שיהיו ניכר **"לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש...אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים..."** (רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל (10.5.18), וכן - רעפ 1446/14 **אסדי ריאד נ' מדינת ישראל**, 26.3.2014).

נוכח האמור, נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, כ"ז טבת תשפ"ב, 31 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.